

Roland Schimmelpfennig

rođen je 1967. u Göttingenu i najprije je radio kao novinar i pisac u Istanbulu. godine 1990. upisuje studij režije na školi Otta Falckenberga, potom postaje asistent režije, kasnije suradnik i umjetnički rukovoditelj Münchener Kammerspiele. Godine 1996. napušta Kammerspiele i djeluje kao slobodni pisac i prevoditelj. Od 1993. piše radio-igre i kazališne komade (dosad ih je napisao dvadesetak), primivši za njih više značajnih nagrada: nagradu Else-Lasker-Schüler za igrokaz *Riba za ribu* (*Fisch um Fisch*, 1999.), Nes-troyevu nagradu za komad *Push Up 1-3* (2001.). Od 1999. do 2001. Roland Schimmelpfennig radi kao dramaturg i pisac pri Schaubühne am Leh-niner Platz i Schaubühne je praisvela njegove komade *Prije dugo vremena u svibnju* (*Vor langer Zeit im Mai*, ožujak 2000.), *Srednjoeuropsko vrijeme* (*MEZ*, svibanj 2000.) i izvela *Arapsku noć* (svibanj 2001.).

ROLAND
SCHIMMELPFENNIG

**Na
Ulici
Greifswalder**

S njemačkoga preveo Dubravko Torjanac

- PREMIJERE
- FESTIVALI
- OBLJETNICE
- RAZGOVOR
- GLAZBENI
TEATAR
- ESEJ
- TEMAT
- GAVRAN U
PARIZU
- IZ STRANIH
ČASOPISA
- TEORIJA
- IZ POVIJESTI
- NOVE
KNJIGE
- DRAME**

<p>Osobe</p> <p>Čovjek u ogrtaču za kupanje Žena zelenih očiju (Tanja) Rudolf, četrdeset godina ili nešto stariji Roker s plastičnom vrećicom Druga žena zelenih očiju (Natale) Radnik na tramvajskoj pruzi Premršava žena</p> <p>Prijateljice, mlade žene, na početku dvadesetih godina: Katja Simona Maika Bille</p> <p>PREMIJERE FESTIVALI OBLJETNICE</p> <p>RAZGOVOR GLAZBENI TEATAR ESEJ TEMAT GAVRAN U PARIZU IZ STRANIH ČASOPISA TEORIJA IZ POVIJESTI NOVE KNUJIGE DRAME</p>	<p>U kojoj mjeri i kada Kiki zamuckuje, osim u zbornim pri- zorima, prepušteno je režiji i glumici i stoga zamucki- vanje nisam ni naznačio. No svakako, kad Kiki zamuck- uje, pretpostavljam snažno zamuckivanje, zamuckivanje koje se teško podnosi.</p> <p>"Wouldn't it be good", Nik Kershaw "King John" i "James James", A.A. Milne "Minha Galera", Manu Chao "The Seed", The Roots "Le due leocorni": http://www.infanziaweb.it/canzoni/leocorni.htm "Marš slova/Marcha de las letras", Cri-Cri: http://www.cri-cri.net/Canciones/mletras.html (može se slušati i kao MP3) Preveo: RS</p> <p>Kiki, Rudolfova frendica, kasne tridesete godine Jedna djevojka i njezin otac u podzemnoj željeznici Hans, vlasnik kioska i njegova žena Gospođa Teuber (od milja Tojbrica) Gospođa Schmidt (od milja Šmidika) Građevinski radnik 1 Građevinski radnik 2 Građevinski radnik 3 Čovjek na telefonu Babsi, žena iz fotostudija Žena s vilioem u ruci Čovjek na balkonu Tramvajski putnici Grupna fotografija: dr. Ingo Hagen, dr. Brigit Schade, dr. Heino Teichmann, asistentica Saskia Mladi čovjek (Fritz) Mihajil Kirilovič Rumunj 1 Rumunj 2 Rumunj 3 Čovjek s kočijom Birtijaš iz birtije Katsky Mladi čovjek s naočalama</p>	<p>1.1.</p> <p><i>Na ulici, usred noći. Krupan čovjek na pragu šezde- setih u ogrtaču za kupanje. Gleda niz ulicu i traži pogle- dom, doziva svog psa glasno i grubo.</i></p> <p>ČOVJEK U OGRTAČU ZA KUPANJE: Pčela! <i>Stanka. Čovjek ponovno pogledom traži psa, no ne vidi ga. Svejedno se ne miče s mjesta.</i></p> <p>ČOVJEK U OGRTAČU ZA KUPANJE: Pčela! <i>Kratka stanka.</i></p> <p>ČOVJEK U OGRTAČU ZA KUPANJE: Pčela, dodi ovamo! <i>Kratka stanka.</i></p> <p>ČOVJEK U OGRTAČU ZA KUPANJE: Pčela, dodi! <i>Stanka. Krene korak-dva u smjeru gdje pretpostavlja da bi mogao biti pas, zatim ponovno stane. Glasno, grubo, malo promuklo.</i></p> <p>ČOVJEK U OGRTAČU ZA KUPANJE: Pčelica! <i>Kratka stanka.</i></p> <p>ČOVJEK U OGRTAČU ZA KUPANJE: Pčela! <i>Kratka stanka.</i></p> <p>ČOVJEK U OGRTAČU ZA KUPANJE: Ma gdje si?... Dodi ovamo! Pčela! <i>Kratka stanka.</i></p> <p>ČOVJEK U OGRTAČU ZA KUPANJE: Hoćeš doći ovamo! <i>Stanka.</i></p> <p>ČOVJEK U OGRTAČU ZA KUPANJE: Pčelica! <i>Pas je otišao. Krupan čovjek polagano korača. Dok odlazi ulicom i malo-pomalo nestaje u tami, i dalje dozi- va psa.</i></p> <p>1.2.</p> <p><i>Noć. Jedna žena stoji u sobi u tami. Rudolf, četrdesetogodišnjak, snažan, prene se iz sna, glasno diše, dolazi do daha.</i></p> <p>RUDOLF: Tko... tko si ti... odakle si se stvorila? <i>Žena ima zelene oči. Rudolfovih je godina.</i></p> <p>RUDOLF: Tko si ti? Odnekud te... odakle te znam?</p>	<p><i>Kratka stanka.</i></p> <p>RUDOLF: Jesi, jesi to ti? Jesi to stvarno ti? Tanja? Ti si to, Tanja? Odakle ti tu? Kako si ušla? <i>Kratka stanka.</i></p> <p>RUDOLF: Odavno te nisam vidio, koliko dugo, koliko dugo?... <i>Kratka stanka.</i></p> <p>RUDOLF: Zašto šutiš? Što hoćeš? Što hoćeš od mene? <i>Kratka stanka.</i></p> <p>RUDOLF: Reci mi... reci mi zašto si tu... reci mi što hoćeš od mene... TANJA: Došla sam te upozoriti, Rudolfe. Čuvaj se. Čuvaj se visoke vitke djevojke. Čuvaj se žirafe. RUDOLF: Što... što misliš... što misliš time... TANJA: Čuvaj se... čuvaj se, Rudolfe, čuvaj se žirafe. <i>Nestaje.</i></p> <p>1.3.</p> <p><i>Roker, potrošen, ostario, ide noći pješice iz krčme kući. Sav je u crnoj motorističkoj odjeći, osim cipela koje mu baš ne pristaju. Rijetka, duga crna kosa. Cijele večeri sjedio je u ACCESSU za šankom, većinom sam. Od ponoći su skoro cijela dva sata puštali samo death- metall.</i></p> <p><i>Sada hoda duž ulice na kojoj nema nikoga. Tišina. U većini stanova ugašena su svjetla. Čovjek u crnome jedva se raspoznaje u tami, ali u njegovoj desnoj ruci visi povelika bijela vrećica, a u njoj poluprazna boca tequille. Boca s malim plastičnim šeširičem kao zat- varačem stalno lupka o njegovo koljeno. Čovjek je sasvim utonuo u svoje misli. Najednom stane.</i></p> <p>ROKER S PLASTIČNOM VREĆICOM (zaurla): Maiden! <i>Roker urla samu tu jednu riječ. Ona zvuči bijesno, očajnički i umorno, kao da zavlja ime zauvijek izgub- ljene drage. Zatim ide dalje, ali nakon jedne minute opet zastane.</i></p> <p>ROKER S PLASTIČNOM VREĆICOM (urla): Maiden! <i>I tako se to nastavlja. Nakon otprilike jedne minute roker zastaje i zaurla u mrak tu jednu riječ.</i></p>
---	--	---	---

1.4.

Noću, nešto kasnije. Tama. Rudolf se trgne iz sna kao da iz dubine izranja na površinu vode. U sobi stoji žena. Rudolfovih je godina, izgleda oronulo, propalo.

Stanka.

RUDOLF: Ti?

Kratka stanika.

RUDOLF: Jesi to ti?

Kratka stanika.

PREMIJERE RUDOLF: Posljednji put sam te vidio na plaži u blizini
FESTIVALI Stralsunda.

OBLJETNICE Kratka stanika.

RAZGOVOR *Sad mi pada na pamet: tada sam ti rekao da si jedina žena zelenih očiju u mom životu, ali to nije bilo točno. I Tanja Wiedeking imala je zelene oči! To sam zaboravio!*

GLAZBENI ESEJ *Šutnja. Sve više u panici:*

TEATAR TEMAT RUDOLF: Ali zašto... zašto si ti sad tu?...

GAVRAN U Šutnja.

PARIZU RUDOLF: Odgovori mi: zašto si ti sad tu?

IZ STRANIH NATALIE: Ah, Rudolf.

ČASOPISA RUDOLF: Što je?...

TEORIJA NATALIE: Ah, Rudolf...
RUDOLF: Da?...

IZ POVIJESTI NATALIE: Kad bi imao još samo 24 sata...

NOVE RUDOLF: 24 sata?...

KNJIGE NATALIE: Kad bi imao još samo 24 sata života... što bi učinio?

DRAME RUDOLF: Ja? Koliko je sad?

NATALIE: Dvadeset do četriri.

RUDOLF: Još samo 24 sata?

NATALIE: Da, još 24 sata... što bi učinio?

Ona nestaje.

RUDOLF: Čekaj...

1.5.

Bleštavo svjetlo u noći, plamen aparata za zavarivanje: radnici popravljaju jedan od tramvajskih kolosijeka. Za nekoliko sati opet će krenuti prvi tramvaji. Skupina

muškaraca u narančastim radnim odijelima s reflektorima na kacigama. Nose zaštitne maske. Iskre i dim koji polagano – kao na usporenom snimku – zamiču u tamu pokraj žutog osvjetljenja provizorno postavljenih oznaka da su radovi u tijeku. Na rampi s bijelim i crvenim prugama visi mali tranzistor na baterije iz kojeg se glazba čuje slabo, loše, iskrivljeno i udaljeno: "Wouldn't it be good" Nika Karshawa.

RADNIK NA TRAMVAJSKOJ PRUZI tiho pjevajući uz glazbu.

1.6.

Kasnije iste noći. Rudolf u tami. Premršava žena stoji u sobi. Ima otprilike trideset pet godina, vitka je i mladenački odjevena. Njezino lice i tijelo vidljivo su iscrpljeni nekom bolešću. Ona će umrijeti.

RUDOLF (budi se): Poznajem te... ne poznajem te.

Kratka stanika.

RUDOLF: Nisam te još nikada vidio...

Jesam li te negdje već vidio?

Ne poznajem te...

Kratka stanika.

RUDOLF: Što je s tvojim licem?

Kratka stanika.

RUDOLF: Reci mi svoje ime...

Stanka. Ona ga gleda i ne govori ništa. On se boji.

RUDOLF: Što hoćeš? Tko si ti?

Rudolf više bojeći se za svoj život.

1.7.

Polagano se rasvjetljuje. Nakon duge potrage Čovjek u ogrtaču za kupanje vraća se kući. Nije pronašao psa.

ČOVJEK U OGRTAČU ZA KUPANJE: Pčela!

Kratka stanika.

ČOVJEK U OGRTAČU ZA KUPANJE: Pčelica!

Kratka stanika.

ČOVJEK U OGRTAČU ZA KUPANJE: Pčela!

1.8.

Tri mlade žene nakon protulumarene noći od petka na subotu vraćaju se tramvajem kući. Umorne su, razdražene, razočarane, prazne.

KATJA: Što ja tu mogu što njemu gori lančić?

Kratka stanika.

KATJA: Što ja tu mogu? Mislim, što njemu gori lančić?

Kratka stanika.

KATJA: Kaže on meni, evo, lančić, gledaj, zlatan je.

Što?

Lančić, evo, zlatan je.

Ma nije. Niiijie, nije zlatan.

Ma je, zlatan je, gledaj, evo, popipaj.

To nije zlato, to je plastika.

Ma jasno da je zlato.

Plastika je, to se vidi. Jesi ti...

Lančić je od zlata, od pravoga zlata, evo, dokazat ću ti, i onda izvadi upaljač i drži ga ispod lančića. Drži lančić nad plamenom, a lančić, eh, lančić najprije pocrni, a onda se topi i gori, topi se i gori, ma to su bile prave pravcete vatrene kapljice, a njemu lančić još visi oko vrata.

Stanka.

KATJA: A ja sam rekla, lančić nije zlatan.

A on, lančić je zlatan. Zlato gori, nisi znala? Ti to nisi znala. Zlato gori.

Kratka stanika.

KATJA: Sad sam ga spalio za tebe.

Kratka stanika.

SIMONA: A gdje je Bille, Bille nije tu?

Kratka stanika.

SIMONA: Kad je Bille otišla?

Kratka stanika.

SIMONA: Ti si prevelika.

Kratka stanika.

SIMONA: Ti si prevelika. Ti si jednostavno prevelika.

MAIKA: Što?

SIMONA: Nijedan muškarac u cijelom kafiću nije velik kao ti. Nijedan. Ti si prevelika.

MAIKA: Ti si preružna i to je sve. Toliko si ružna, ej, da toga fakat nigdje nema. Ne znam nikog tko bi bio ružniji. Zato, znaš.

SIMONA: Ti sjediš na barskom stolcu, pored tebe onaj tip, pored mene drugi tip, pa i čekali smo to da oni sjednu k nama – e, a onda smo cijelo vrijeme čekali da se nešto pokrene, a onaj tvoj je već ionako niži od tebe, i kad sjedi na barskom stolcu. Na barskim stolicama.

Kratka stanika.

SIMONA: I on plaća pića, sva, i ja hoću, i ja hoću još, još nešto, ali ti...

KATJA: Pa zlato uopće ne gori.

MAIKA: Ja, što, što?...

SIMONA: E fakat...

MAIKA: Da, što?...

SIMONA: Ti ustaneš!

MAIKA: Da!

Kratka stanika.

MAIKA: Da, jesam, i – da, ustala sam, o Bože, jebote.

SIMONA: E, apokalipsa, jebote, ne. Ustane i on.

Kratka stanika.

SIMONA: A mislim, zašto si ti ustala?

MAIKA: Pojma nemam. Ustajalo mi se.

SIMONA: E da. Točno, fakat.

Ti stojiš pored njega i on vidi: ti si barem glavu viša od njega. I konac.

Smije se meketavo, ružno.

SIMONA: Divovska ovca kojoj tipova frizura raste iz gubice. Ma bulju mu možeš pobrstiti. Taj je premali.

Stanka.

MAIKA: I? I?

Kratka stanika.

MAIKA: Svi su oni premali.

Kratka stanika.

MAIKA: I kakve to veze ima s tobom?

Stanka.

SIMONA (iznenada): Bille? Nije ono tamo bila Bille?

MAIKA: Gdje?

SIMONA: Tamo, tamo iza, ispred one kuće!

Ništa. Dugačka stanika.

SIMONA: Moje tijelo je moj kapital.

Stanka.

KATJA: Lančić gori i gori, a onda dode neki tip i veli: Ja mislim da vi nešto niste skužili.

Kratka stanka.
KATJA: Ja mislim da vi nešto niste skužili.
SIMONA: Moje tijelo je moj kapital. Ja se jednom moram udati za direktora hotela.
KATJA: Van, van, van, urla tip.
Kratka stanka.
KATJA: Van, van, van.
Stanka.
KATJA: Pa kad je Bille otišla?
Kratka stanka.

PREMIJERE
FESTIVALI
OBLJETNICE
RAZGOVOR
GLAZBENI
TEATAR
ESEJ
TEMAT
GAVRAN U
PARIZU
IZ STRANIH
ČASOPISA
TEORIJA
IZ POVIJESTI

SIMONA: Jednog dana udat ću se za direktora hotela.
MAIKA: Ti si ružna. Ti si jednostavno ružna, jesi svjesna toga?

KATJA: Kakvo sranje od lančica, ej.
MAIKA: Ti si, ti si toliko ružna, tebe čovjek lijepom ne može ni zamisliti, ti si jednostavno ružna i ne poljepšavaš se, čovjek uvijek misli da tvoja glava raste i raste i raste i postaje sve veća i veća i veća, cijela lubanja, kljove, rastu i rastu i rastu i postaju sve ružnije i ružnije. Ti ne izgledaš lijepo ni kad se spušta sunce, ni kad ti svjetlo blenda u lice ono onako odmah poslije kiše.
Stanka.

SIMONA: Za par minuta šest. Za tri sata moram ić' šljakat.

1.9.

NOVE
KNJIGE
DRAME

Mala kuhinja u stanu u stražnjem dvorištu, četvrti kat. Sunce ljeti u taj stan pada već rano ujutro. Kiki, u tri desetim godinama, blagajnica, i Rudolf, u ranim četrdesetima, trgovac voćem i povrćem, zajedno su već godinu i pol. Kiki zamuckuje, ali ne uvijek.
Protekle noći Rudolf se tri puta pored nje s krikom budio iz sna i smjesta je opet duboko zaspao. Subota je u jutro, oboje su već spremni krenuti na posao, stoječki piju kavu. Radio tiho svira. Ona ga dugo gleda, on ne kaže ništa. Na poslijetku:

RUDOLF: Loše sam spavao, strašno loše.
Kratka stanka.

RUDOLF: Kao da uopće nisam spavao.
Izbjegava njezin pogled.

KIKI: Ja sam mislila da umireš. Tako si glasno vikao. U snu.

RUDOLF: Sanjao sam neku ženu, stajala je pri dnu kreveta.

KIKI: Tko to?

RUDOLF: Neka žena... ne znam. Pitala me što bih učinio da imam još samo 24 sata života.

Kratka stanka.

RUDOLF: I onda je bio još netko, to si bila ti, ali nisi izgledala kao ti, već kao netko drugi... kao neka žena koju još nikada nisam vidio... i ti ništa nisi rekla, ništa, ali htjela si nešto reći, nešto kao: nikada me nisi volio ili: ako me nikada nisi volio, zašto me onda ne voliš još to kratko vrijeme koje ti je preostalo...

1.10.

Tri djevojke, Maika, Katja, Simona. Simona, oblivena krvlju, na rubu ulice.

SIMONA (viče): Pa to nije moguće, pa to nije moguće, pa to nije i nije moguće!!!

MAIKA: Daj pokaži...

SIMONA: Pa to nije moguće...

MAIKA: Hajde sad pokaži.

KATJA: Ma budi kuš...

SIMONA: Pa to nije moguće.

Stenje.

SIMONA: E fakat, fakat, fakat, kakvo sranje, pa dobro, kakvo je to sranje?...

MAIKA: Daj pokaži, no...

SIMONA: Kako to boli...

KATJA: Pa je l' moraš dirati i cucka?...

SIMONA: Kako to boli...

KATJA: Zašto još i cucka diraš?

SIMONA: Pa to nije moguće, pa to nije moguće.

Stenje, guta.

SIMONA: Krvarim ko zaklana svinja.

Stenje.

MAIKA: A sad daj pokaži...

KATJA: A daj šuti!

SIMONA: E, kakvo sranje, kakvo sranje, koje sranje od prokletoga grada...

2.1.

Podzemna željeznica, subota prije podne. Sedmogodišnja djevojčica u haljini privezana konopom dugim otprilike dva metra. Konop je privezan o njezine kukove. Bradati muškarac u tamnoj odjeći s gitarom – za njegove kukove privezan je drugi kraj konopa. On sjedi i svira na jednoj od klupa, ona stoji u vagonu koji se kreće.

DJEVOJKA (pjeva): O minha macona

Minha torcida

Minha querida

Minha galera

O minha cashueira

Minha menina

Minha flamenga

Minha capoeira

O minha menina

Minga querida

Minha Valeria...

O monha maloca

Minha larica

Minha cashaca

Minha cadea

Minha vagabunda

O minha vida

Minha mambembe

O minha ladera

O minha menina

Minha querida

Minha Valeria...

O minha torcida

Minha flamenga

Minha cadea

O minha macona

Minha torcida

Minha querida

Minha galera

Minha vagabunda

Minha mambembe

Minha belleza

Minha capoeira...

O minha menina

Minha querida

Minha Valeria...

Minha torcida

Minha flamenga

Minha cadea
O Minha macona
Minha torcida
Minha querida
Minha galera...

2.2.

Bille, sama. Mlada žena. Malo blijeda, malo premorena, ali razogačenih očiju kao u šoku.

BILLE: Na mom lijevom ramenu istetovirana je mrtvačka lubanja, ali te mrtvačke lubanje još maloprije nije bilo tu.

Danas u jutro dala sam si napraviti ovo tu...

Pokazuje unutarju stranu ruke, gdje je dala istetovirati veliko oko. Sličan motiv nalazimo u jednoj od ekranizacija »Moreplovcia Sinbada«.

BILLE: Oko. (*Kratka stanka.*) Ali lubanju ne. Lubanje se ne mogu sjetiti. Ne znam kako se tu stvorila. Nije mi i nije jasno. Ali tu je.

Kratka stanka.

BILLE: Cijelo vrijeme mislim: to je moja lubanja. Mislim da je to moja vlastita lubanja, moja, moja, moja vlastita mrtvačka lubanja koja me gleda.

2.3.

Rano prijepodne, 8 sati i 30 minuta. Vlasnik kioska Hans i njegova žena.

HANS: Imam takav nekakav neobičan osjećaj u svojoj glavi.

ŽENA: Ha?

HANS: Imam takav nekakav neobičan osjećaj u svojoj glavi.

ŽENA: Osjećaj u tvojoj glavi? Kakav osjećaj? Nešto te boli?

HANS: Takav nekakav osjećaj – kao da nešto hoće van.

ŽENA: Aha.

HANS: Nešto u mojoj glavi...

ŽENA: Da?

HANS: Hoće van.

ŽENA: Da? A što to?

HANS: Ne znam.

ŽENA: Ne znaš?
HANS: Ne. Ne znam što to hoće van.

2.4.

Supermarket. Dvije blagajnice, Tojbica i Šmidika, s Kiki i Bille.

*Nekoliko minuta prije devet, četiri žene sjede za kasa-
ma. Nema mušterija, dućan je još zatvoren.*

BLAGAJNICE: Devet sati u jutro,
rešetke pred vratima,
pred prizorima klepečući se dižu,
prve mušterije već čekaju
ispred na stubama.
Dobro jutro.

PREMIJERE

FESTIVALI

OBLJETNICE

RAZGOVOR

GLAZBENI

TEATAR

ESEJ

TEMAT

GAVRAN U

PARIZU

IZ STRANIH

ČASOPISA

TEORIJA

IZ POVIJESTI

NOVE

KNJIGE

DRAME

BILLE: Jutro.
BLAGAJNICE: Kasno, kasno, strašno kasno...
I što ćemo
ako Bille danas uopće ne dode?

BLAGAJNICE: Kasno, kasno, strašno kasno...
I što ćemo
ako Bille danas uopće ne dode?
Kratka stanka.

BILLE: Ali, dajte, mislim... pa ja sam tu...
BLAGAJNICE: Možda još i dode.

A možda i ne.
Možda, možda.
Ah, konačno taj vikend.

Stanka. Zvukovi laserske kase.

BLAGAJNICE: Hoće li doći?

KIKI: O –
o –
ona će d – d – d...

BILLE: Dvije-tri minute kasnim, mislim...

BLAGAJNICE (*prekidaju je, Kiki*): Ti mirno možeš priznati
da imaš nešto s njim.

BILLE: O kome se radi?

BLAGAJNICE: Na ulici,
tamo gdje te je maloprije na rastanku poljubio,
i mene je jednom
skoro poljubio – skoro,
a onda još jednom u velikom hladnjaku
za dlaku je falilo,
no od svega ništa nije bilo...

ah, muškarca tog,
kog je htjela svaka,
kog su htjele sve,

još uvijek njega one hoćeće – hoćeće – hoćeće.

Kiki pokuša nešto reći.

BLAGAJNICE: Njega je još prije pet ili deset godina htje-
la cijela četvrt... u njega je bila zaljubljena svaka že-
na i potajice je još uvijek, svaka, svaka...

BILLE: U koga to?

BLAGAJNICE: Udebljao se on, eh,
ali nema veze, što to znači –
i nismo ga vidjele
otkako on više nije s nama,
– sad je samostalan – a svak kaže:
Nastradat će on još sa svojim dućanom, 'oće, 'oće,
voće i povrće,
šteta,
ali: čestitamo, čestitamo, sve najbolje i stvarno sva-
ka čast.

KIKI: A – a – a...

BLAGAJNICE: Neće više doći.
Inače Bille nikada ne kasni.
Možda još i dode.

BILLE: Ma samo dvije-tri minute, mislim.

BLAGAJNICE: A možda i ne.
Možda, možda.
Ah, konačno taj vikend.

2.5.

Rudolf otvara dućan.

MAIKA: Ja sam umjesto Simone.

RUDOLF: Što je sa Simonom?

MAIKA: Pas ju je ugrizao za ruku.

RUDOLF: Pa kad?

MAIKA: Danas u jutro.

RUDOLF: Danas u jutro?

MAIKA: Da, u jutro danas...

RUDOLF: Kad u jutro danas?

MAIKA: Pa negdje oko šest, oko pola šest, već je bilo
svijetlo.

RUDOLF: Već je bilo svijetlo! I ti si bila s njom?

MAIKA: Da.

RUDOLF: Pa što ona u šest u jutro radi na ulici?

Nema odgovora.

RUDOLF: I sad si ti tu umjesto nje.

MAIKA: Da.

RUDOLF: Kako se zoveš?

MAIKA: Maika.

RUDOLF: Maika?

MAIKA: Maika.

2.6.

ONA (*zašla u šezdesete, još uvijek jako uzrujana, optu-
žujući*): Zašto si usred noći izlazio sa psom?

ON: Izlazio sam jer je pas htio van.

ONA: Pas noću neće van.

ON: Pas je htio van.

ONA: Pas noću neće van.

ON: Pas je htio van.

2.7.

Nešto kasnije.

RUDOLF: Slušaj, nisi mi baš po volji, znaš. Ne sviđa mi
se kako tu stojiš, ne sviđa mi se kako govoriš, ne
sviđa mi se to što imaš na sebi. Ne sviđa mi se
tvoja mladost, možda je sve to jednostavno zato, i
ne sviđa mi se tvoja visina... ne sviđa mi se kako se
krećeš. Kad mičeš to svoje dugačko tijelo podsjećaš
me na nekakvu životinju, samo ne znam na koju.
Spavaš stoječki.

Ne mogu te poslati kući jer netko mora stajati ispred
kad sam ja otraga, a dolaze mušterije. U dva sata
je gotovo, a kad netko dode, ti me zovi. Cijelo vrije-
me mislim da će ti se slomit noge.

MAIKA: Žirafa.

RUDOLF: Što?

MAIKA: Žirafa. Zovu me žirafa.

RUDOLF: Žirafa.

MAIKA: Da, žirafa.

2.8.

*Buka koja se iznenada začuje i prestane. Inferno. Pro-
dorna, vrištava buka rezanja i piljenja metala i kamena.
Cijev kroz koju padaju krhotine cigle i kamenja, kružna
pila. Tri čovjeka s građevinskim kacigama, s jednostav-
nim zaštitnim maskama preko usta, zaštitnim naočala-
ma i štيتnicima za uši. Teške cipele s metalnim pojača-
njima, zaštitne rukvice. Od glave do pete pokriveni su*

*debelim slojem sive prašine. Izgledaju kao da su došli
iz kiše vulkanskog pepela. Usprkos zaštitnoj odjeći, pra-
šine ima posvuda, u ušima, u kosi, po trepavicama, iz-
među prstiju. Prašina prodire kroz odjeću.*

*Radnici rade na obnovi nekadašnje kuće sa stanovi-
ma za iznajmljivanje, deset stanova i krovite bit će iz-
nova sagrađeni, ostat će samo vanjski zidovi.*

*Stanka za doručak na skelama. Coca-Cola, termosice,
suhe kobasice iz pekarnice na uglu.*

RADNIK 1: Vidi što sam pronašao...

RADNIK 2: Štooo?

Skida štيتnike za uši.

RADNIK 1: Vidi što sam pronašao.

Vadi staru, pocrnjelu srebrnu žlicu.

RADNIK 2: Pa otkud ti to?

RADNIK 1: Iz zida.

RADNIK 2: Iz zida.

RADNIK 1: Bila je u zidu.

*Drugi radnik lupne trećega, ali ovaj i dalje doručkuje i
tek površno pogleda.*

RADNIK 2: Žlica? U zidu je bila žlica? U kojem zidu?

RADNIK 1: Žazidana. Žlica je bila žazidana u zidu.

*Promatraju žlicu. Treći radnik i dalje ne obraća pažnju.
Prvi radnik podigne žlicu visoko u zrak i ispusti je. Žlica
pada u dubinu, čujemo udarce o metalne prečke skele.*

RADNIK 1: Žazidana. Žlica je bila žazidana u zidu.

*Promatraju žlicu. Treći radnik i dalje ne obraća pažnju.
Prvi radnik podigne žlicu visoko u zrak i ispusti je. Žlica
pada u dubinu, čujemo udarce o metalne prečke skele.*

2.9.

Razbila se zelena boca.

RUDOLF: Što radiš s tom krhotinom?

MAIKA: Ispala mi je boca.

RUDOLF: To vidim.

Kratka stanka.

RUDOLF: Ali što radiš s krhotinom?

MAIKA: Gledam vas.

RUDOLF: I?

MAIKA: Pa samo gledam, tako kroz staklo...

Kratka stanka.

MAIKA: Samo tako.

2.10.

Hans, otvorile pedeset godina ili nešto malo više, vlasnik kioska s duhanom i novinama, stoji ispred police s cigaretama. Pred njim novine i časopisi, desno kasa, lijevo listići lota. Već od ranoga jutra ima neki čudan osjećaj u ustima. Ili u glavi. Kao da nešto želi izići iz njegove glave. Kao da se nešto želi probiti. Ali što?

Nešto sjedi u njegovoj glavi ili u ustima, u korijenu njegova jezika, i to mora, mora van. To je nešto poput uholaze. Ili kad čovjeka tjera na povraćanje.

PREMIJERE *On kroz prozor gleda glavnu prometnicu, dvije prometne*

FESTIVALI *trake u svakom smjeru, između njih tramvajske tračnice. Kupaca nema. Sam je. Protutnji tramvaj. Nasuprot*

OBLJETNICE *kiosku je fotostudio, iza sivo-zelene boje stakla nejasno*

RAZGOVOR *vidimo Babsi, kao i uvijek, s njezinim fotoaparatom.*

GLAZBENI *Hansova usta se otvore kao da bi nešto htio reći. No*

TEATAR *taj čovjek ništa ne želi reći, a i kome bi išta rekao, nikoga*

ESEJ *nema, on zatvara usta, ali ona se smješta opet otvaraju. Iz grla se probija nekakav grlen zvuk koji on ne može*

TEMAT *potisnuti ni obuzdati. Hoće ponovno zatvoriti usta, ali to nije*

GAVRAN U *nimalo jednostavno. Puls mu podivlja, izbije mu znoj, Hans hvata dah i teško diše. I usta su zatvorena.*

PARIZU *Ali osjećaj kako nešto iz njega hoće van sve je jači i jači.*

IZ STRANIH *U njegovoj glavi roje se riječi nekog jezika koji ne razumije,*

ČASOPISA *koji još nikada nije čuo. Usta se otvaraju. Zvuk iz grla, čovjek ga jedva može obuzdati, njegove ruke sakrivaju*

TEORIJA *donju polovicu lica, on objema rukama sebi zatvara usta. Zvukovi koji izlaze iz njega podsjećaju na grleno*

IZ POVIJESTI *hroptanje koje potom prelazi u promuklo iskašljavanje.*

NOVE *Neki od zvukova oblikuju se u riječi, ali čovjek ih ne razumije,*

KNJIGE *oni potječu iz jezika koji čovjek ne razumije: iz španjolskoga.*

DRAME *Desno koljeno poleti u zrak – usprkos tome što se čovjek*

trudi spriječiti to – slijedi i lijevo koljeno i desna ruka, tijelo čovjek počinje marširati na mjestu protiv njegove volje, a istodobno iz zvukova, iz grlenih glasova uistinu nastaju riječi, riječi stvaraju rečenice, rime, melodiju, glazbu. Iz grlenih zvukova u međuvremenu je nastala pjesma, čovjek u kiosku s novinama i duhanskim proizvodima glasno pjeva pjesmu koju ne poznaje i koju ne razumije. Oči su mu razrogačene od straha. Srce će mu iskočiti, doživjet će infarkt. Ali ne može prestati.

ČOVJEK IZ KIOSKU S NOVINAMA I DUHANSKIM PROIZVODIMA (HANS):

!Que dejen toditos los libros abiertos ha sido la orden que dió el General,

!que todos lod ninos estén muy atentos, las cinco vocales van a desfilarse!

Primero verás que pasa la "A" con sus dos patitas muy abiertas al marchar.

Ahí viene la "E" alzando los pies, el palo de anmedio es más chico como ves.

Aquí está la "I", la sigue la "O" una es flaca y la otra gorda porque ya comió.

Y luego hasta atrás llegó la "U", como la cuerda con que siempre saltas tú.

Primero verás que pasa la "A" con sus dos patitas muy abiertas al marchar.

Ahí viene la "E" alzando los pies, el palo de anmedio es más chico como ves.

Aquí está la "I" le sigue la "O" una es flaca y la otra gorda porque ya comió.

Y luego hasta atrás llegó la "U", como la cuerda con que siempre saltas tú.

2.11.

RUDOLF: Kad bi imala još samo 24 sata života, što bi učinila?

MAIKA: Ja?

RUDOLF: Ti.

MAIKA: Što bih učinila?

RUDOLF: Da.

Stanka.

MAIKA: Pa učinila bih ono što mogu.

RUDOLF: A što to?

MAIKA: Pojma nemam.

Stanka.

MAIKA: Dva sata.

RUDOLF: Gotovo za danas.

MAIKA: Tramvaj u jedan i pedeset sedam sam propustila.

RUDOLF: Upravo je otišao.

MAIKA: Onda idem na idući.

RUDOLF: Ja zatvaram.

Kratka stanika.

RUDOLF: Kuta...

MAIKA: Ah, kuta.

Svlači kutu.

MAIKA: Doviđenja.

RUDOLF: Doviđenja.

Ona je već izišla.

RUDOLF: A u ponedjeljak?

MAIKA: U ponedjeljak?

RUDOLF: Tko će doći u ponedjeljak?

Maika mu dovikne nešto što Rudolf ne razumije jer prolazi kamion.

2.12.

ČOVJEK NA TELEFONU: A onda još nešto, mogu još nešto reći?

Kratka stanika.

ČOVJEK NA TELEFONU: E tu su mi se, naime, izgubila dva čovjeka, Svenja i Nico, s njima sam prošlog ljeta napravio mnogo, ali sad jednostavno cijelu vječnost nisam apsolutno ništa čuo o njima.

Kratka stanika.

ČOVJEK NA TELEFONU: A Utto, stari pizde, pa bio bi red da se i on kojiput javi.

2.13.

TOJBICA + ŠMIDIKA + BABSII:

Babsi, 37, par kila previše, ima fotostudio.

Nakon što se Foto-Klinke dvije ulice dalje zatvorio, ide joj bolje. U financijskom pogledu.

Kako je prije kraj spajala s krajem, to ne zna nitko. A možda je moglo biti i obrnuto.

Možda bi ona uskoro morala zatvoriti i sada bi Foto-Klinke išlo bolje, ali na drugoj strani:

Klinke nije otišao na bubanj samo zbog tog jednog od svojih dućana.

Klinke je bio lanac dućana, sad više nema čitavog lanca.

Babsin fotostudio pripada njoj i samo njoj. Njezina je sad i većina Klinkeovih mušterija, njezin fotostudio sada je jedini fotostudio

sve do Ringstraße. Ona sad poznaje fotografije s ferija

i moment-snimke

i seks-snimke cijelog kvarta.

Otac joj pomaže

otkako je morao zatvoriti vlastiti fotostudio u jednom od onih prigradskih naselja

gdje su sve same novogradnje i neboderi, ali on dolazi samo zato

jer mu je inače dosadno.

Nema ona za njega nikakva posla.

Ni sama baš nema previše posla. Cijeloga dana radio svira i svira.

ČOVJEK NA TELEFONU: I onda još nešto, mogu još nešto reći?

Kratka stanika.

ČOVJEK NA TELEFONU: E tu su mi se, naime, izgubila dva čovjeka, Svenja i Nico, s njima sam prošlog ljeta napravio mnogo, ali sad jednostavno cijelu vječnost nisam apsolutno ništa čuo o njima.

Kratka stanika.

ČOVJEK NA TELEFONU: A Utto, stari pizdek, pa bio bi red da se i on kojiput javi.

TOJBICA + ŠMIDIKA + BABS: Ona stoji iza izloga i isprobava novi fotoaparata. Kroz staklo izloga fotografira ulicu. I to čini često.

Pred njom staza za pješake, dvije prometne trake, zatim tramvajska stanica, smjer prema gradu, 2 kolosijeka, tramvajska stanica za smjer izvan grada, dvije prometne trake i traka za skretanje ulijevo pa širok pločnik na drugoj strani ulice. Trafika. Pored nje kopiraonica. Ispred vlasnik kopiraonice Frank s cigaretom. Protutnji tramvaj. Broj pedeset sedam. Babsi fotografira. Par pješaka,

crveni automobil. Srebrni automobil.

Hans, vlasnik kioska preko puta, napušta svoj dućan i trči niz ulicu. Izgleda nekako čudno. Neobično visoka, vitka djevojka izlazi iz prodavaonice s voćem i povrćem i trči u smjeru tramvajske stanice.

Čeka na semaforu. Ide dalje. Rudolf, trgovac voćem i povrćem s druge strane ulice, izlazi iz svog dućana i trči za visokom djevojkom. Sada je 14 sati i dvije minute. Visoka djevojka stoji na tramvajskoj stanici za smjer izvan grada.

Rudolf na crveno prelazi zebru i trči prema tramvajskoj stanici za smjer izvan grada.

S leđa se obraća neobično visokoj djevojci, koja se okreće k njemu. Govori joj duغو.

Ona, izgleda, ne odgovara.

On se pred njom spušta na koljena. Dolazi tramvaj.

2.14.

RUDOLF: Ti si najljepše biće u ovome gradu. Nedostaješ mi. Već mi nedostaješ, iako još uvijek stojiš pred mojim očima. Volim te. Najednom je sve drugačije, čitav svijet, vrijeme, svjetlo... sve je drugačije otkad znam da ti postojiš... otkad znam da pripadaš meni. Ako sad odeš, dogodit će se neki skok u vremenu. Ako sad, kad smo se konačno sreli, odemo svatko svojim putem, raspuknut će se zemlja. Volim tvoje oči, volim tebe. Volim tvoj pogled, volim tebe.

Ostani. Već mi nedostaješ, iako još nisi otišla. Ti si najljepše biće ovoga grada. S tobom pred sobom vidim život, čitav jedan život, volim te. Ti tako lagano koračaš. Ne poznajem nikoga tko tako korača. Ostanimo zajedno. Ne odlazi. Dođi k meni. Ne poznaješ me, ali ja te volim. Za to što ti hoću reći ne postoji i ne može postojati jezik. Riječi su preslabe, jer ono što je od sada pred nama, budućnost, neopisivo je.

2.15.

Žena, na izmaku dvadesetih godina, tamnosmeđa kosa do ramena, sjedi sama za stolom na terasi talijanskog restorana na ulici s četiri prometne trake. Između traka tramvajske tračnice. Ulica je preglasna. Žena je de špagete. Namata špagete na vilicu uz pomoć žlice i prinosi ih ustima. Najednom zastane, ruka s punom vilicom ostane stajati u zraku. Žena gleda duž ulice. Traži li nešto, je li što čula ili zuri u prazno?

2.16.

Čovjek u potkošulji na malome balkonu na drugom katu kuće sa stanovima za iznajmljivanje, prednja strane zgrade. Sivo-crni ukrasi. Kuća je sagrađena oko 1900. Bili su to radnički stanovi, ali ulica tada još nije bila tako prometna. Ispod njega četiri prometne trake i tramvajske tračnice. Između kolosijeka uska traka zemlje s visokim raslinjem, ostacima kamenih kocki kojima

je ulica bila popločena, krhotinama. Promet teče i danju i noću. Tko može, seli se odavde, seli iz stanova koji gledaju na ulicu. Čovjek zalijeva cvijeće, cvijeće je jedno i nikakvo. Potom gleda ulicu. Pogled mu luta duž onoga zapuštenog komadića zemlje i slijedi tračnice.

2.17.

Maika u tramvaju. Od šoka jedva dolazi do daha. Pokraj nje sjedi Bille.

BILLE: Cijelo prijevodne ludnica od posla. Ljudi kupuju kao da im je to posljednje. Četiri litre mlijeka, kobasice, sir, putar, rajčice, banane, krastavci, pa još jedan putar, pivo i kruh, kućanske potrepštine, smrznutu hranu, krumpir... Repovi na blagajnama pružaju se sve do sireva, ali nitko ne prilazi mojoj blagajni. Prijedite k meni, ka-žem, blagajna broj četiri također radi, kažem, ali nitko ne dolazi, baš nitko. Sjedim sama cijelo prijevodne.

Kratka stanka.

BILLE: Sjedim sama cijelo prijevodne. I nitko mi se ne obraća.

Kratka stanka.

BILLE: Pa što je to? Što se to zbiva? Reci mi sad, što se to zbiva?

Pokazuje svoju tetovažu.

BILLE: Vidiš to? To je novo.

NEKOLIKO PUTNIKA: Sve više se udaljuje čovjek koji kleči na pločniku i gleda za tramvajem. Na sjedištu djevojka blijeda, zanijemila, bijesna. Van sebe. Drščući kao u šoku.

Iz njegove perspektive:

tramvaj, koji nezadrživo postaje sve manji i manji, nestaje.

Još tren i izgubit će se iz vida.

Djevojka iz svog džepa vadi veliku krhotinu dna boce,

koja se razbila. Oči širom otvorene. U usima bućanje.

3.1.

Hans, nečim tjeran, ne gospodari više samim sobom, vraća se natrag. Hoće prestati, ali slova su jača.

Nek' svatko sad, molim, početicnu svoju lijepo zaklopi, tako glasi naredba gospodina generala

I nek' djeca sad sva obrate pozornost jer samoglasnika pet u mimohodu će proći

Sad pripazi dobro već dolazi A raširenih nogu i maršira vedro, zar ne

Evo i E, podiže prste na nogama, a mala srednja crtica vidi se već izdaleka

Evo ga, I, a slijedi ga O, prvo je kao vreteno tanko, a drugo okruglo

A sasvim na koncu još slijedi ih U, i izgleda ko konopac za preskakanje, zar ne, hajde, preskoči...

3.2.

25. travnja 1945. godine, oko 15 sati i 30 minuta, šezdesetosmogodišnji bivši zanatlija Johann Erdmann, ratni invalid Prvoga svjetskog rata, u svome unajmljenom stanu u Chodowieckistraße, uzidao je u zid srebrnu žlicu koju je dobio kao dar za krštenje 1877. godine i koju je i njegov djed, Friedrich Erdmann, također zanatlija, dobio kao poklon za svoje krštenje, a koju je Johann

kanio predati još nerođenom djetetu svoje kćeri Henriette.

Ali do toga nije došlo: Johann Erdmann umro je nedugo nakon toga od posljedica ranjavanja odbijenim metkom koji mu se zabio u čelo. Erdmannova kći, koja bi žlicu svakako rado darovala svojoj nekoliko mjeseci poslije rođenoj kćeri, nije u životu imala nikakve mogućnosti naslijediti skriveno nasljedstvo i tako je žlica pala u zaborav. Ostala je zazidana u zidu sve dok je više od pola stoljeća kasnije nije pronašao radnik koji se upravo spremao do temelja srušiti zid u kome je bila skrivena. No radnik nije prepoznao vrijednost žlice i iz nemara i obješti ispustio ju je s najviše prečke građevinske skele na kojoj su on i njegove kolege doručkovali. To se dogodilo jedne subote u lipnju oko 10 sati u jutro. Građevinski radnik je – kakav slučaj – bio unuk ruskog vojnika čiji je odbijeni metak prouzročio Erdmannovu smrt u travnju 1945. godine.

Žlica je, metalno odzvanjajući, pala kroz građevinsku skelu koja je bila prekrivena ogromnim platnima, odskočila nekoliko metara od mjesta pada i završila pred nogama mladića koji je prethodne noći upaljačem istopio zlatni lančić ne bi li zadivio djevojku. Mladić je žlicu spremio u džep. Mladić se zvao Friedrich ili Fritze, a ona se zvala Katja i bila je kći kćeri kćerine kćeri čovjeka koji je zazidao žlicu.

3.3.

NOVE KNJIGE *Simona i Katja. Simona oko ruke i podlaktice nosi debeo zavoj.*

DRAME KATJA: Danas sam se zaključala na balkonu. Htjela sam na balkonu popušiti cigaretu i pritom sam se zaključala.

SIMONA: Kako to?

KATJA: Izišla sam na balkon i vjerojatno nisam onu kvakicu, onu polugicu pritisnula kako treba, znaš koju, vi imate isti balkon.

SIMONA: Onu kvakicu, onu kvakicu koju moraš pritisnuti...

KATJA: Ako je dobro ne pritisne, onda opet skoči.

Kratka stanka.

SIMONA: Opet skoči. I vrata su onda blokirana. Ne ulti ni naprijed ni natrag.

KATJA: I to mi se dogodilo. Kad sam stajala vani, kvakica je skočila. I vrata su bila zatvorena, skoro sasvim zatvorena. I ja više nisam mogla unutra. Sve dok moja mama nije došla doma.

Kratka stanka.

KATJA: Tri sata.

SIMONA: Tri sata?

KATJA: Tri sata.

Kratka stanka.

KATJA: Jesi li na balkonu ikad stajala tri sata?

Kratka stanka. Odmahivanje glavom.

KATJA: Gledaš lastavice. I oblake.

SIMONA: Oblake. Čitava tri sata.

KATJA: Oblake čitava tri sata.

Kratka stanka.

KATJA: Više ne znam kad sam zadnji put gledala oblake.

Pojma nemam koliko je prošlo otkad sam tri sata gledala u vis.

Simona povlači dim iz cigarete i gleda u vis.

KATJA: Neki oblaci izgledaju kao lica. Ili kao glave. Jesi li to ikad zamijetila?

Kratka stanka.

KATJA: Većina oblaka izgleda kao Maika. Ili kao Maika na tramvajskoj stanici. Pokatkad, na trenutak, izgledaju kao Maika na tramvajskoj stanici dok pred njom stoji neki čovjek. Ili kleči pred njom. A onda zapuše vjetar i oblaka više nema.

A Maika je zatrudnjela. Jedan je oblak izgledao kao ti – i ti si bila trudna.

Kratka stanka.

KATJA: A jedan je oblak izgledao kao ja – i ja sam bila trudna.

3.4.

Kiki i Rudolf za kuhinjskim stolom.

KIKI: Ti si...

Kratka stanka.

KIKI: Ti si danas popodne jednoj mladoj ženi rekao da je voliš. Jesi li?

Kratka stanka.

KIKI: Ti si danas popodne, na tamvajskoj stanici, klečao pred tom mladom ženom i rekao joj da je voliš. Jesi li?

Kratka stanka.

KIKI: Ako je to tako...

Kratka stanka.

KIKI: Voljela bih znati je li to točno. Od tebe bih voljela čuti je li to istina. Jesi li to rekao mladoj ženi. To bih voljela znati.

Stanka. On šuti.

KIKI: Tko je to bio? Tko je bila ta djevojka?

Kratka stanka.

KIKI: Dakle... dakle što... što...

Stanka. Rudolf je pogleda.

RUDOLF: Bila je to jedna od pomoćnih radnica. Djevojka. Djevojka. Žirafa. Nisam je ni poznao. Nikad je prije nisam vidio.

Kratka stanka.

RUDOLF: Ne mogu ti reći što se dogodilo. Nikad je prije nisam vidio.

Šutnja.

3.5.

ON: Taj pas je uvijek bio čudan.

ONA: Taj pas je uvijek bio potpuno normalan.

ON: Taj pas nije imao ništa od psa.

ONA: Pa što je onda taj pas imao? Pa bio je pas.

ON: Ako je bio.

Kratka stanka.

ONA: A što bi drugo bio?...

Kratka stanka.

ON: Vuk.

ONA: Vuk?

ON: Vuk.

ONA: Pčelica nije bio vuk.

ON: A otkud ti to znaš... otkud bi to mogla znati...

3.6.

Grupno fotografiranje u Institutu za kemijske informacije, Greifswalderstraße 261: dr. Ingo Hagen, dr. Brigit Schade, dr. Heino Teichmann s mjernim instrumentima koje su izumili, fotografira asistentica Saskia, sada je 16 sati i 30 minuta. Instrumenti su po svojoj preciznosti jedinstveni na svijetu. S njima je već na molekularnoj razini moguće bilježiti promjene kemijskih struktura, recimo, promjene unutar kemijskog profila atmosfere. U trenutku kada Saskia fotografira, sonda na krovu dvorišne zgrade Instituta bilježi jednu takvu promjenu u atmosferi iznad grada, promjenu koju mjerni instrument JDC-21.6, koji stoji ispred dr. Teichmanna, nije u stanju interpretirati, zbog čega se pali mala crvena signalna dioda što se odlično vidi na fotografiji. Uzročnik promjene nije nikakva molekula, nego jedan jedini atom, koji je u periodičkom sustavu elemenata zaveden pod rednim brojem 47, nosi simbol Ag, argentum: srebro.

3.7.

Tog sivkastožutog ljetnog popodneva, u trenutku kad Katja napušta kuću, mladi čovjek stoji pred kućom koja gleda na ulicu.

Čeka je.

KATJA: Pa dobro, što hoćeš?

MLADI ČOVJEK: Evo...

KATJA: Što hoćeš?

MLADI ČOVJEK: Ovo je za tebe...

KATJA: Što je to?

MLADI ČOVJEK: Od srebra je...

KATJA: To je plastika.

MLADI ČOVJEK: Nije, to je srebro. Možeš zapaliti. Ne gori.

KATJA: Što ću s tim?

MLADI ČOVJEK: To mi je danas u jutro ovdje na ulici palo pred noge. Srebro je, to je sigurno nekakav znak.

KATJA: Nekakav znak?

MLADI ČOVJEK: Nekakav znak. Mislio sam, to je sigurno nekakav znak.

3.8.

17 sati. Još trenutak i započet će popodnevna predstava. Danas: Moskovsko kazalište lutaka, priča o tri praščića. Lutkar je jedan prastari Rus, Mihajil Kirilovič, više je od 60 godina u gradu koji je nekoć zauzeo kao mladić, slamao je onaj posljednji žestoki, besmisleni otpor koji su još pružali, a čemu, čemu, nekoć u Ulici Chodowiecki. Tada je bio treći koji je preuzeo mitraljez, dvojicu prije njega, braću Andreja i Peču Beljajeva sa svog je balkona ustrijelio njemački snajperist, zapravo umirovljeni lovac-amater Walter Opitz, na što je Miška Kirilovič, Sarajući mitraljezom, paljbom obasuo svaki prozor i pri tome usmrtio Opitza, a slučajno i Johanna Erdmanna koji je upravo zazidao svoju srebrnu žlicu.

Sad počinje predstava, tri praščića grade svoje kućice od slame, drva i cigle, pogled pada na redove gledališta koje baš i nije posebno posjećeno, a u kontrastu malih reflektora sve jasnije i jasnije javlja se budućnost: budućnost, eto, koja ponajprije predstavlja sve one bolesti što će doći kasnije – rak jetre u dobi otprilike 45 godina kod dječaka u drugom redu. Siva mrena na oba oka kod dječaka desno naprijed. Crohnova bolest kod djevojčice s pletenicama i rak testisa kod dječaka koji sjedi otraga, već za petnaest godina. Leukemija. Rak dojki. Moždani udar i infarkt.

3.9.

Kod Maika i Simone.

SIMONA: Što je rekao – je li nešto rekao za to što me nije bilo? Za to što nisam došla?

Nema odgoovra.

SIMONA: Zubi idu drito skroz.

Kratka stanka.

SIMONA: Liječnik kaže, drito skroz i skroz i skroz. Kakav je to bio pas, mrcina jedna prava pravcata, mrcina jedna. Ali sve se dogodilo dok si rekao keks. Stanka.

SIMONA: Jesi trudna?

Kratka stanka.

SIMONA: Katja je mislila da si trudna.

Kratka stanka.

SIMONA: A ona JEST trudna. I ja sam trudna.

Smije se.

SIMONA: Pa zamisli ti to.

MAIKA: Nisam spavala trideset šest sati, ali svejedno ne mogu zatvoriti oči. Sve vrijeme mislim da je još uvijek četrnaest sati, fajrunt. I otkako sam došla gledam kroz prozor u dvorište.

Zašto se ništa ne događa.

Zašto vrijeme ne ide dalje.

Mislim, pa još sam u tramvaju. I mislim, otuda nikud. Otuda nikud.

Kratka stanka.

MAIKA: Rekao je da ne odem.

SIMONA: Ugriz mu ide drito skroz. Sve se zbilo dok si rekao keks.

Kratka stanka.

SIMONA: A Bille se, eto, više nije pojavila. A nema ni Katje, negdje je.

Ostaješ tu?

Ja još hoću van.

Ja još hoću van. Potražiti mrcinu i zatući je.

3.10.

Tri mlada istočna Europljana, duge, valovite kose, kaubojske čizme, uske traperice, u uličnom kafiću.

RUMUNJ 1: Sad gledaj kako će sunce odmah nestati iza crkvenog tornja...

RUMUNJ 2: A onda će se nakratko još jednom pojaviti.

RUMUNJ 3: I onda nestati iza krovova banki, robnih kuća i osiguravajućih društava.

RUMUNJ 3: Koliko je?

RUMUNJ 1: Pet do.

RUMUNJ 2: Do koliko?

RUMUNJ 1: Do sedam.

RUMUNJ 1: Gledaj ti sad to!

RUMUNJ 2: Gledaj ti svu tu lovu iza koje će sunce sad zaći: sunce zalazi, ali kuće ostaju stajati.

3.11.

BABSI + TOJBICA + ŠMIDIKA: Jednoga ranog subotnjeg jutra četrdesetogodišnji prodavač voća i povrća Ru-

dolf upoznao je dvadesetogodišnju Maiku koja je kod njega toga dana radila kao zamjena. To je isto ono jutro kada je Maikinu prijateljicu Simonu jedan veliki pas ugrizao za ruku i kad je njihova prijateljica Bille u Bergmannstraße umrla pred vratima čovjeka koji crta tetovaže, a da to ni sama nije primijetila. Oko 14 sati zaljubio se u nju, trči za njom, kleči pred njom, izjavljuje joj ljubav, ali neobično visoka mlada žena ulazi u tramvaj i ostavlja za sobom čovjeka koji kleči.

3.12.

Bille, Kiki i Rudolf u Kikinoj kuhinji, Bille jede, ostalo dvoje samo sjede i šute.

BILLE: Bilo je čudno, vi ste kasirale i kasirale, a k meni nitko nije došao, čitavog prijepodneva nitko nije prišao mojoj kasi, a onda sam konačno ustala i pošla kroz dućan, police su se sve više i više praznile, zatim je nestalo i hladnjaka i tezgi i polica i samo su još ljudi zujali okolo, zatim su polagano, polagano nestali i oni i čitava je hala bila prazna, samo ste vi još bile tu, na kasama, a iznad kasa svjetleće broje jedan, dva, tri, zašto moj broj ne svijetli, pomislila sam. Zašto moj broj nije upaljen?...

RUDOLF: Sjedim, eto, sjedim tu i dok tu sjedim i čekam da se dogodi nešto, sklapaju mi se oči, mrtav sam od umora. Prošle sam noći sanjao da mi preostaje još samo 24 sata. 24 sata, a za što? Što bih učinio kad bih imao još samo 24 sata, ali od tih 24 sata 12 je već prošlo. U snu upozorenje da se čuvam žirafe, a tek nešto kasnije preda mnom stoji djevojka koju tako zovu. Ne mogu ti reći kako se zbilo to što se zbilo, ne, ne mogu ti, ne mogu ti reći kako se zbilo to što se zbilo.

Ta mi je djevojka bez veze zavrtila glavom i neće ni čuti o meni, ali ja je volim i ta će ljubav, oстане li neuzvrata, raznijeti svijet. Vrijeme stoji, ne miče se vrijeme otkako je djevojka otišla, sunce sve polagano pada, a zatim ostaje stajati na mjestu, sedam i trideset je, zašto danas sunce ne zalazi za crkveni toranj, čvrsto stoji sunce na nebu iako bi htjela pasti noć, nebo prijeti – poderat će se.

BILLE: Zašto moj broj nije upaljen?...

KIKI: Ne poznaješ djevojku, kažeš, a ipak mi to činiš.

Što to znači? To znači da si me zaboravio. I da me više ne poznaješ. I da te ja više ne poznajem. Zašto ona nije tu? Zašto ti nisi kod nje? Zašto je ne nazoveš. Što radiš tu? Zašto je ne tražiš?

Kratka stanka.

KIKI: Ovdje te više ne želim vidjeti, nikada više.

3.13.

MLADI ČOVJEK (FRITZ) I KATJA:

Zajedno idemo niz ulicu, ništa više, ništa manje, najprije samo malen dio puta, a zatim tako i dalje...

I dalje istodobno.

MLADI ČOVJEK (FRITZ): ona pored mene...

KATJA: on pred mene:

MLADI ČOVJEK (FRITZ): ona u ruci drži žlicu.

KATJA: ja u ruci držim žlicu, takozvani znak.

ZAJEDNO: to mi se sviđa, i nitko ne namjerava ništa drugo, i tako mi provodimo dan, zajedno, jedno pored drugoga, u parku, i kasnije kad jedemo ostajemo zajedno – sviđa mi se to, o da, sviđa mi se, sviđa, sviđa...

I dalje istodobno.

KATJA: kad je za mene zapalio lanac

MLADI ČOVJEK (FRITZ): kad sam za nju zapalio lanac

OBOJE: sviđelo mi se to, o da. Sviđelo mi se to, o da.

3.14.

Tri Rumunja.

RUMUNJ 2: Pa što je sad sa suncem?

RUMUNJ 3: Da, što je sad s njim?

PREMIJERE

FESTIVALI

OBLJETNICE

RAZGOVOR

GLAZBENI

TEATAR

ESEJ

TEMAT

GAVRAN U

PARIZU

IZ STRANIH

ČASOPISA

TEORIJA

IZ POVIJESTI

NOVE

KNJIGE

DRAME

RUMUNJ 1:	Još je uvijek kod crkvenog tornja, malo prije osam.
RUMUNJ 2:	Ali...
RUMUNJ 3:	Ali to ne može biti...
RUMUNJ 1:	Koliko je?
RUMUNJ 3:	pogleda na svoj sat.
RUMUNJ 3:	Nekoliko minuta do osam.
RUMUNJ 1:	Do koliko?
RUMUNJ 2:	Do osam.
RUMUNJ 3:	Pa davno je moralo zaći.
RUMUNJ 1:	Pa davno je moralo zaći i onda se opet pojaviti iz crkvenog tornja i u međuvremenu opet nestati.
PREMIJERE	
FESTIVALI	RUMUNJ 2: Stoji. Ne miče se.
OBLJETNICE	RUMUNJ 1: Stoji. I ne miče se.
RAZGOVOR	<i>Rumunj 3 vodi pištolj.</i>
GLAZBENI	Rumunj 3: E onda ću ga sad smaknuti s neba.
TEATAR	Rumunj 2: Hajde, daj, makni ga s neba.
ESEJ	RUMUNJ 1: Skini ga.
TEMAT	3.15.
GAVRAN U	MAIKA: Sunce se preko ruba grada sunovratilo u noć
PARIZU	kao da se u satnom mehanizmu slomilo nekoliko zuba:
IZ STRANIH	iz dana.. iz dana koji kao da ne želi prestati,
ČASOPISA	nastaje noć, skoro bez sumraka, iznenada.
TEORIJA	Svijet miruje – ne, to nije točno. Ne miruje svijet.
IZ POVIJESTI	Svijet puca – ne, to nije točno. Ne puca. Nije točno.
NOVE	A da i jest: kakve to veze ima sa mnom. Izgleda mi
KNJIGE	kao da cijeli grad iščekuje nešto. Čini mi se kao da i
DRAME	sâma čekam.
	3.16.
	SIMONE: Pri presvlačenju otkrila sam na leđima crnu
	dlaku. Jednu jedinu sivo-crnu dlaku koja prije nije
	bila tamo – koju ne mogu dosegnuti. Lijevom je
	rukom ne mogu dosegnuti, a rukom sa zavojem je
	ne mogu uhvatiti.
	4.1.
	<i>Hans, do sada nespokojno lunjajući ukolo, najednom se smiri kad iznenada padne noć. Njegove noge ne miču se više s mjesta. Miruju.</i>

Ali ne potraje dugo i sad njegove ruke počnu činiti što ih je volja.

Palci, kažiprsti i srednji prsti ruku pretvaraju se u krokodilska usta koja se otvaraju i zatvaraju.

Njegove se ruke potom pretvore u pesnice te on poput majmuna udara sebe o grudi. Oba kažiprsta izvinu se u vis, a potom se njegove ruke ispruže poput orlovih krila. Kažiprsti koje drži – ili mora držati – ispod nosa sada su brkovi mačke, kažiprst i srednji prst desne ruke pretvaraju se u duge mišje zube prije nego što se i oni smjeste ispod nosa. Lijeva ruka provlači se ispod pazuha desne: slonova surla. Nekoliko puta ponovljeno pljeskanje, a potom kažiprst jedne od ruku izraste iz čela poput roga jednoroga.

Ti pokreti ponove se jedan-dva puta prije no što počnu ilustrirati pjesmu koja sada – i opet na jeziku kojim do tada nije vladao – definitivno provali iz čovjeka.

HANS: Ci son due coccodrilli ed un orango tango, due piccoli serpenti e un'aquila reale, il gatto, il topo, l'elefante: non manca più nessuno; solo non si vedono i due leocorni. Un di Noè nella foresta andò E tutti gli animali volle intorno a sè: "Il Signore si è arrabbiato ili diluvio menderà: voi non ne avete colpa, io vi salverò"

Ci son due coccodrilli ed un orango tango, duo piccoli serpenti e un'aquila reale, il gatto, il topo, l'elefante: non manca più nessuno; solo non si vedono i due leocorni. E mentre salivano gli animali Noè vide nel cielo un grosso nuvolone e goccia dopo s piovver cominciò: "Non posso più aspettare l'arca chiuderò." Ci son due coccodrilli ed un orango tango, due piccoli serpenti e un'aquila reale, il gatto, il topo, l'elefante: non manca più nessuno; solo non si vedono i due leocorni.

Ci son due coccodrilli ed un orango tango, due piccoli serpenti e un'aquila reale, il gatto, il topo, l'elefante: non manca più nessuno; solo non si vedono i due leocorni.

4.2.

ČOVJEK S KOČIJOM: Svih ovih dana išlo je dobro. Zadnjih tjedana. Na večer cigarete, jedna ili dvije, više ne. Cigarete i kava. Sve ide bolje: noći, spavanje – usprkos kavi. Fino priseban pri izlasku sunca: uske duge trake oblaka, bljedocrvenkaste iznad dimnjaka, iznad krovova – inače plavo, plavo nebo. Bit će to vedar dan. Hladna voda. Trčati kroz park, u ranu zoru nema još nikoga. Doma se istuširati i staviti kavu.

Kao da vidim bolje, kao da su boje drugačije – crte su oštrije, obrisi velikih javorovih stabala. A onda: na večer, žuto svjetlo. Umoran. Iscrpljen. Dug je to bio dan. Previše govorio. Previše uredovao, posredovao. Previše rješavao.

Ja mogu izdržati stvari pri kojima bi se drugi odavno slomili. Oholost, Hibris: Gledam ljude u oči i vidim njihove granice. I uvijek imam pravo, ne varam se. Pitajte me. Samo me morate pitati. Zrnce prezira.

Prezir i samoprezir. A sad – čaša crnog vina, ha! Više ne mogu piti kavu, popio sam kavā i kavā, kavā kao gorko, kiselo ulje. A kako bi sad bilo s čašom crnog vina. Boca je tako hitro otvorena, eh, a ne znam ni kad se to dogodilo. Jesu li to bile moje ruke? Tu su ruke, tu je otvarač, evo ga, već je opet u ladici, tu je otvorena boca, tu je čaša.

Žuto svjetlo. U jednoj se ulici iz cigaretnog dima pomoli i doveze srebrna kočija. Tisuće novčića, tisuće praporaca. Sve praporci, sami praporci. Cincilin, cincin! Povratak. To je pobjedonosni povratak droge. Cincilin-cincilin, zvonak, zvonak zvuk.

Iz prezira nastaje lakoća. Jasnoća. U starim dnevnim novinama pronalazim odgovore na sve i jasno pred sobom vidim budućnost, samo još moram skočiti,

skočiti, ne smijem propustiti skok, skok u kočiju ili u vlak.

Pet cigareta ili dvadeset pet minuta kasnije – boca je prazna.

Jaknu na sebe i van, ne zaboravi lovu i ključ, kod Katskoga puštaju smiješnu glazbu, crno vino je iz Čilea, to je na drugom kraju svijeta, to je Nerudina domovina, a tip iza šanka nosi dugu sivu bradu, izgleda poput Karla Marxa, ali zapravo, ja to vidim u njegovim izbečenim očima, on je zapravo sadist. Samo me morate pitati. Tu vani, kaže jedan, tu vani pred prozorom hoda lav.

Ali ja ne vidim ništa.

Glazba je fakat posebna, takvu prije nikada nisu puštali, ma mislim, što znači prije, pa koliko već nisam bio tu...

Kratka stanka.

ČOVJEK S KOČIJOM: Nisam došao prositi.

Kratka stanka.

ČOVJEK S KOČIJOM: King John was not a good man,

And no good friends had he.

He stayed in every afternoon...

But no one came to tea.

And, round about December,

The cards upon his shelf

Which wished him lots od Christmas cheer,

And fortune in the coming year,

Were never from his near and dear,

But only from himself.

I sve je jasno da ne može biti jasnije, ono tonk-tonk biljarskih kugli i ljudi za dugačkim stolovima, svi piju pivo i izgledaju kao pedagozi.

Kratka stanka.

ČOVJEK S KOČIJOM: Kada sam sa Sebastianom i Frankom skočio u podivljalu rijeku, aaa, tako je bila hladna, dolazila je izravno iz Alpi, to mjesto zvalo se Virovi, mislio sam da više neću isplivati na površinu, a ona, ona je zvala, bila je negdje iza mene iako je još maloprije bila preda mnom, zvala je mene. To je mogao biti kraj mogega života. S tim je sve moglo prestati – ili nikad ne početi.

Ona se svukla prva, skočila i nestala, a Sebastian je strgnuo odjeću s tijela i rekao, ja o tome ne mogu razmišljati, a onda sam skočio ja.

Kratka stanka.

COVJEK S KOČIJOM: James James Morrison Morrison Weatherby George Dupree Took great Care of his Mother, Though he was only three. James James said to his Mother, "Mother", he said, said he; "You must never go down to the end of the town, without consulting me." Dvadeset dva sata: ona djevojka, sama za šankom, ona sa zavojem – ona izgleda kao da ju je danas u jutro oko šest ugrizao pas.

PREMIJERE FESTIVALI OBLJETNICE

RAZGOVOR COVJEK S KOČIJOM: Ili vuk. *Kratka stanka.*

GLAZBENI TEATAR ESEJ TEMAT GAVRAN U PARIZU

4.3.

IZ STRANIH ČASOPISA TEORIJA IZ POVIJESTI NOVE KNJIGE DRAME

MAIKA (*u nekom drugom dućanu*): Sve naoko normalno, sve je u redu, sve je savršeno u redu. Ljudi puše i piju, razgovori, smijeh, glazba, čaše. Sve kao i uvijek. Netko je gore, na šest metara visine, o strop prilijepio igraću kartu. *Kratka stanka.*

MAIKA: Čovjek preda mnom na tramvajskoj stanici. Na koljenima. Usta koja se miču. Usta koja ne prestaju govoriti. *Kratka stanka.*

MAIKA: Danas u jutro moju je prijateljicu ugrizao pas. MLADI ČOVJEK S NAOČALAMA: Korejci jedu pse. I Kinez. I u Europi su ranije jeli pse, pogotovo u Njemačkoj, posebno u Breslauu, Chemnitzu, Dresdenu, Leipzigu, Zwickauu i Münchenu. Godine 1901. u njemačkim klaonicama zaklano je 470 pasa, od toga 341 samo u Chemnitzu. *Kratka stanka.*

MLADI ČOVJEK S NAOČALAMA: I sad je pitanje, zašto su u Chemnitzu jeli toliko pasa. Pa zato jer nisu imali ničega drugoga...

4.4.

Kod Katskoga.

BIRTIJAŠ S BRADOM: Bio tu tip malo iza pol devet i pita me: Da imaš još sedam sati života i da znaš da imaš još samo sedam sati života, što bi učinio? *Kratka stanka.*

BIRTIJAŠ S BRADOM: A onda sjedeće pitanje: Da imaš još sedam minuta života, što bi učinio? *Kratka stanka.*

BIRTIJAŠ S BRADOM: A onda sjedeće pitanje: Da imaš još sedam sekundi života, što bi učinio?

SIMONA: Kod Katskog me svi gledaju ili me mnogi, mnogi gledaju, tip s bradom iza šanka gleda me kao da me još nikada nije vidio, a onaj drugi, onaj čudno-ga pogleda kao da sve zna iako uopće ne gleda na ovu stranu... taj, taj blagog pojma nema što mi se dogodilo, a drugi, drugi, a hoću si skinuti cipele, cipele i čarape, drugi zure u zavoj, zavoj me počinje svrbjeti, svrbjeti i onda vidim: prokrvario je; i ja zatvaram oči, samo nakratko zatvaram oči, samo ih zatvorim i opet otvorim, a kad ih opet otvorim, svi su dvadeset godina stariji. Svi su najednom dvadeset godina stariji.

ČOVJEK S KOČIJOM: Baš tamo gdje je još do maloprije bila djevojka sa zavojem stoji vuk, vuk, pa nisam li upravo mislio na vuka, a sad u lokalu stoji vuk, a djevojke nema.

4.5.

RUDOLF (*sam, hoda*): Sad vrijeme juri. *Kratka stanka.*

RUDOLF: Sad vrijeme juri i nosi sa sobom sve ostalo: ono što je iza mene, što je sada i što će još doći: neuhvatljivo, izvan dosega, nikada, nikada sustići. *Kratka stanka. Kratko se nasmije.*

RUDOLF: Kao kad nekome vjetar odnese šešir s glave! Pa pred tobom leti niz ulicu -

4.6.

RUMUNJ 1: Mjesec, mjesec, masna svinja. RUMUNJ 2: Mjesec izranja iz horizonta. *Kratka stanka.*

RUMUNJ 3: Izranja iz horizonta? RUMUNJ 2: Izranja iz horizonta. RUMUNJ 1: Zaboravi... RUMUNJ 2: Što? RUMUNJ 1: To se ne kaže tako... RUMUNJ 2: Ne kaže, kako ne kaže... RUMUNJ 1: Izranja iz horizonta. RUMUNJ 2: Ne kaže. RUMUNJ 1: Ne kaže... RUMUNJ 3: ilranja van na horizontu. RUMUNJ 2: Mjesec se pomalja na horizontu – tako se kaže? RUMUNJ 1: Mjesec se pomalja na horizontu. *Rumunj 3 traži svoje oružje.*

RUMUNJ 3: Nema "guna", "gun" je nestao. RUMUNJ 2: Što? RUMUNJ 3: "Gun" je nestao. *Dugačka stanka.*

RUMUNJ 3: Noga. Više nije tu... RUMUNJ 1: Noga... RUMUNJ 2: Što? RUMUNJ 3: Nestao. RUMUNJ 2: Nestao, noga. RUMUNJ 3: Noga. RUMUNJ 1: Više ga nema. RUMUNJ 3: "Gun" je noga. *Valjda je ispao.*

RUMUNJ 2: Ispao... RUMUNJ 1: Ispao... RUMUNJ 3: Noga.

4.7.

ČOVJEK S KOČIJOM + BIRTIJAŠ S BRADOM + ŠMIDIKA + TOJBICA + KIKI:

Tko je tu mrcinu pustio unutra, čija je to mrcina, tu mrcini nije mjesto, van, van s tom mrcinom, kažem, čija je,

čije je to mrcina, to nije pas, to je vuk, to je vuk, odakle sad ovdje vuk, ne miči se, zatuci ga, glavu mu razbij hoklicom. U svojoj krvi, koja se polagano razlijeva po podu, mlada žena s jednom rukom u zavoju. Pa to nije moguće. Pa toga ne može biti.

4.8.

Maika s Mladim čovjekom s naočalama.

MAIKA: Vidi ovo. *Pokaže mu pištolj kojeg je našla.*

MLADI ČOVJEK S NAOČALAMA: To? MAIKA: Da, vidi ovo... MLADI ČOVJEK S NAOČALAMA: Odakle ti? MAIKA: Bio na ulici. *Kratka stanka.*

MAIKA: Pištolj je ležao na ulici. MLADI ČOVJEK S NAOČALAMA: Na ulici... MAIKA: Poljubi me. MLADI ČOVJEK S NAOČALAMA: Što? MAIKA: Poljubi me, daj.

Ljubi je, dugo. Nakon nekog vremena, još uvijek se ljubeći, ona mu pištolj prisloni uz glavu.

MLADI ČOVJEK S NAOČALAMA: Prestani s tim! Prestani!

4.9.

PREMRSAVA ŽENA (*na izmaku tridesetih*): Danas u jutro kupila sam vagu, to je prva vaga koju sam kupila u životu. Sada, sada – prvi put u životu – treba mi vaga, jer stalno gubim na težini. Većina ljudi vagu vjerojatno kupuje jer stalno dobiva na težini, ali ja gubim na težini iako i dalje jedem, čak i više nego obično. Pokušavam nadoknaditi ono što gubim na težini. Bolesna sam. Bolest proždire masnoću: ja nikada nisam bila vitka, više punašna. Sad sam gotovo opet toliko mršava koliko sam bila kao mlada djevojka, kao šiba, rekla bi moja mama. A s time se nekako slaže i to što sam nedavno opet

vidjela čovjeka u kojeg sam kao mlada djevojka bila zaljubljena do ušiju...

On se iznenada pojavio preda mnom na ulici i gledao me, ali me nije prepoznao – on prije nije ni znao koliko sam bila zaljubljena u njega, nije me ni mogao prepoznati – iako se na trenutak činilo kao da me hoće pozdraviti. A sad bih mu rado rekla, ako mu nisam već prije, možda se više nikad ne ukaže prilika, rekla bih mu: nikad me nisi volio ili: ako me već nikada nisi volio, zašto me ne voliš barem ovo kratko vrijeme koje tebi i meni preostaje – ali nisam i nisam mogla otvoriti usta, a on se zagledao u moje oči kao da je smrt zastala pred njim.

4.10.

HANS (*na rubu snaga, neprestano ponavlja pjesmu i kretnje*):

Tu su dva krokodila
i jedan orango tango
dvije sićušne, sićušne zmije
i jedan divovski orao,
mačka, miš i slon
sad valjda nitko više ne manjka,
a oni kojih još nema, dva su
jednoroga.

Hans nastavlja lutati kroz noć.

4.11.

MAIKA: Može li mi netko reći vozi li još tramvaj?

Kratka stanka.

MAIKA: Hoće li doći tramvaj?

Kratka stanka.

MAIKA: Ili više neće?

Kratka stanka.

MAIKA: U meni je, duboko, duboko, sve što je rekao. Ja hoću to što je rekao izvući iz svojih ušiju. To je duboko u meni i raste i raste.

Kratka stanka.

MAIKA: Možda više ne vozi? Zar više ne vozi? Pa mislim da vozi cijelu noć...

4.12.

Zavarivanje tramvajskih tračnica u tami. Reflektor koji obasjava radove. Plamen aparata za zavarivanje, usijano željezo. Crveno-bijela rampa, s malog tranzistora čuje se skladba "The Seed" grupe The Roots.

Radnik koji uz tranzistor pjeva u noći.

4.13.

Maika i Bille pješice idu kući.

BILLE: Mogu li noćas spavati kod tebe? Ne mogu pronaći svoje ključeve, valjda sam ih izgubila. Ne znam kamo bih. Ništa ne moraš reći.

Iznajmljuje se bez provizije,
otvorenje uskoro,
to tu piše već dvije godine,
tu više nitko ne stanuje.
Sad će pola tri.

MAIKA I BILLE: Noću pješice kući.

drogerija,
azjijski dućan,
apoteka,
duhan, kopiraonica,
trafostanica,
fotograf:
u izlogu
kamera,
što bi bilo
kada bi slikala,
kada bi stalno slikala,
kada bi sada slikala,
sada, u noći,
ali što bi mogla slikati,
sada, u noći,
u tri i trideset –
što bi bilo na slici...

BILLE: Ti i...

MAIKA I BILLE: Ja,
iza ulica, tramvajska stanica, redovi kuća preko puta, Rudolfov dućan, u njemu gori svjetlo – zašto sada u njemu gori svjetlo, zašto sada u njemu gori svjetlo?...

BILLE: Nemoj ići. Ne idi tamo – sad imam osjećaj da postajem zrak. I čini mi se da više nisam tu.

4.14.

ŠMIDIKA + TOJBICA + BABSİ:

Babsi, malco predebela žena iz fotografske radnje, postavila je u izlogu kameru na stativu. Kamera pomoću automatskog okidača i satnog mehanizma tijekom cijele noći svakih petnaest minuta snima jednu fotografiju.

Tako između 20 sati i 15 minuta i 5 sati i 15 minuta nastaje trideset šest snimaka.

Babsi zbog mraka koristi vrlo osjetljiv film u boji i posebne materijale koji se teško nabavljaju. Takve filmove koriste ronioci. Astronomi.

Na fotografijama je uvijek isti kadar:

tramvajska pruga,
tramvajska stanica,
niz dućana nasuprot; Rudolfov dućan.

Crvene i bijele pruge:
farovi koji presijecaju sliku automobila u vožnji.

Pokatkad, kad tramvaj presiječe sliku:

jedna žuta crta.

Pokatkad jasno vidljive registarske tablice, pokatkad prepoznatljivo lice prolaznika. Poneki zastanu pred fotografskim dućanom i gledaju točno u kameru.

Mlada žena s rukom u zavoju trči kroz kadar.

Prazna ulica.

Olinjali tip u crnoj motorističkoj odjeci.

Tri inženjera s mjernim instrumentima.

Par ljubavnika, ona u ruci drži nešto što izgleda poput srebrne žlice.

Na fotografiji snimljenoj u 0 i 45:

u Rudolfovu dućanu gori svjetlo.

U 0 i 30 još nije gorjelo.

U 3 i 30:

neka jako visoka žena stoji pred izlogom i gleda u kameru, kraj nje na negativu: nejasna mrlja.

4.15.

OBJE ŽENE ZELENIH OČIJU: Rebrenice su spuštene, s ulice dopire šum noćnog prometa. Unutra je polutama, gori samo jedna lampa kraj kase. Rudolf, kojeg je njegova prijateljica Kiki u osam i nešto izbacila iz svoga stana, već satima leži na tezgi i zuri u strop.

ŽENA ZELENIH OČIJU/NATALIE: Sad je ostalo još sedam minuta – ili ura ne ide dobro?
DRUGA ŽENA ZELENIH OČIJU/TANJA: Upozorila sam te, nisam li te upozorila da se čuvaš žirafe?

RUDOLF: Nedavno sam na ulici vidio ženu, ženu koja se iznenada stvorila preda mnom – već sam je jednom vidio – pogledala me je kao...

Kratka stanka.

RUDOLF: Zatim mi se čini da ja to, zar stvarno, postajem sve veći, sve veći i veći, i stojim pred Maikom, pred žirafom. Oboje smo visoki poput kuća. Oboje idemo niz ulicu držeći se za ruke, naše glave nadvisuju krovove kuća, a između nas su tračnice tramvaja koji u ovo doba više ne vozi.

4.16

KATJA I MLADI ČOVJEK (FRITZ) (*zajedno*):

Na kraju dana
ili drukčije rečeno:
usred noći,
ili zapravo:
netom prije svanuća:
prvi poljubac
koji traje već satima
i više ne prestaje,
drugog poljubca nema, ne postoji,
samo taj, taj, taj
koji ne prestaje,
i ruke:
najprije ruka u ruci u ruci,
a zatim svuda, gdje god, gdje bilo;
konačno, pred kućnim vratima:
ne idi,
dodi gore

Kratka stanka.

KATJA I MLADI ČOVJEK (FRITZ): Dodi, dodi, i mi ležimo jedno kraj drugoga
i konačno spavamo.

4.17.

Noću u dućanu. Rudolf, Maika.

MAIKA: Što vi sad tu?...

RUDOLF: Tu ću provesti noć...

Kratka stanka.

RUDOLF: Nadao sam se da ćeš... doći, ovamo... doći.

MAIKA: Ovamo?

RUDOLF: Da.

MAIKA: U ovo doba?
RUDOLF: Da.
MAIKA: Slučajno sam prošla.
RUDOLF: U ovo doba? Dvadeset do četiri?...
MAIKA: Da.
Stanka.

MAIKA: Ja hoću da povučete ono što ste rekli danas po-
podne.
RUDOLF: Što da povučem?
MAIKA: Ono što ste rekli.
RUDOLF: Kako da to povučem... kad je već rečeno.
Kad već postoji.

PREMIJERE MAIKA: To što ste rekli nema sa mnom nikakve veze.
FESTIVALI RUDOLF: Ima... inače to ne bih rekao.
OBLJETNICE MAIKA: Nije točno i to što ste mi rekli ne može biti... to
sa mnom nema nikakve veze.
RAZGOVOR *Kratka stanka.*

GLAZBENI MAIKA: Ne poznajete me. Nikad me prije niste vidjeli.
TEATAR *Ne prolama se zemlja kada me nema.*
ESEJ RUDOLF: Ni sam to ne mogu objasniti.
Kratka stanka.

TEMAT RUDOLF: Ali ipak je tako.
GAVRAN U MAIKA: Što to?
PARIZU RUDOLF: Volim te od trenutka kada si otišla odavde.
Ako sad opet odeš, ja ne znam što će se zbiti.

IZ STRANIH MAIKA: Ja mogu reći što će se zbiti...
ČASOPISA *Vadi krhotinu stakla koju uz sebe nosi od podneva.*

TEORIJA MAIKA: Nas dvoje, nas dvoje jedno s drugim nemamo
IZ POVIJESTI ništa. Ako sad ne povučete ono što ste rekli, pre-
križit ću to. Prekrižit ću to ovom krhotinom.
NOVE *Kratka stanka.*
KNUJIGE *Dva puta prede staklom dijagonalno preko lica.*
On joj hoće prići, ali ostaje gdje jest. Ona krvari.

DRAME RUDOLF: Ali to ništa ne mijenja...
Stanka.

RUDOLF: To ništa ne mijenja.
*Korakne k njoj. Ona vadi pištolj koji je našla i ustrijeli
ga s razdaljine otprilike dva do tri metra.*

4.18.

*Hans, ne može se smiriti, čak ni sada, usred noći.
Izdao ga je glas. Ne može više, ali mora nastaviti, ne
može prestati.*

*Palci, kažiprsti i srednji prsti lijeve i desne ruke pret-
varaju se u krokodilska usta koja se otvaraju i zatvara-
ju.*

*Ruke se stišću u pesnice i on poput majmuna udara
o svoje grudi.*

*Oba kažiprsta izvijaju se u vis, potom se njegove ruke
šire poput orlovih krila.*

*Kažiprsti koje drži ispod nosa predstavljaju mačje br-
kove, kažiprst i srednji prst desne ruke predstavljaju
dugačke mišje zube.*

*Lijeva ruka provlači se ispod pazuha desne koja se
još uvijek drži nosa: slonovska surla. Ponovljen pljesak,
a potom kažiprst jedne ruke izraste iz čela poput roga
jednoroگا.*

I tako stalno ispočetka.

4.19.

*Roker s plastičnom vrećicom pješači kući. Posrće i
teško napreduje. Kad zastane, zaurla.*

ROKER S PLASTIČNOM VREĆICOM: Maiden!

Stanka.

ROKER S PLASTIČNOM VREĆICOM: Maiden!

4.20.

*Čovjek u ogrtaču za kupanje ustao je još jednom i
izišao pred kuću: ne može se pomiriti s tim da je pas
otišao i da se neće vratiti. Stoji na ulici, puši i ne zna bi
li ga zvaao ili ne. Započne pa odustane, i tako opet i
opet.*

ČOVJEK U OGRTAČU ZA KUPANJE: Pčelice...

Kratka stanka.

ČOVJEK U OGRTAČU ZA KUPANJE: P...

Kratka stanka.

ČOVJEK U OGRTAČU ZA KUPANJE: P...

*Stalno prekida samoga sebe jer zna da to nema
nikakvog smisla.*

ČOVJEK U OGRTAČU ZA KUPANJE: Pčelice...

*Krene još malo niz ulicu, gleda, hoće zazvati još jedan-
put, ali odustane.*

Kraj.

ROLAND SCHIMMELPFENNIG

Žena od prije

© S. Fischer Theaterverlag, Frankfurt/Main 2004
Pražvedba Akademietheater Wien, rujana 2004.

S njemačkoga preveo Dubravko Torjanac